

ΣΑΙΞΠΗΡ

Βίος καὶ ἔργα αὐτοῦ.

Β'.

(Συνέχεια· ἔδε προηγούμενον φύλλον.)

Ὅς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ ἐξοχότης τοῦ Σαίξπηρ ἐγκείται ἐν τῇ ζωῇ καὶ πιστῇ ἀπεικονίσει τῶν χαρακτήρων. Καὶ ὄντως, εἶνε τόσον φυσικοί, καὶ μετὰ τοσαύτης τέχνης διαγεγραμμένοι, ὥστε θὰ θεωρῶνται πάντοτε πρότυπα, θὰ ὦσι πάντοτε νέοι καὶ πάντοτε θὰ θαυμάζωνται. Δὲν εἶνε τύπος αἰσχροῦ τοκογλύφου ὁ Ἑβραῖος Σαῦλωκ; Δὲν εἶνε τύπος ἐραστῶν ὁ Ῥωμαῖος καὶ ἡ Ἰουλιέττα, ὁ Ὀρλάνδος καὶ ἡ Ῥοζαλίνδα, ὁ Σίλβιος καὶ ἡ Φοίβη; Δὲν εἶνε τύπος φιλοπάτριδος ὁ Βρούτος, τύπος φιλοδόξου καὶ ὀξυδερκοῦς πολιτευτοῦ καὶ συνωμότης ὁ Κάσσιος; καὶ τύπος δημαγωγοῦ ὁ Ἀντώνιος;

Ὅς παρατηρεῖ ὁ Γερβίνος, οἱ χαρακτήρες τοῦ Σαίξπηρ εἶνε τόσον σαφῶς διαγεγραμμένοι, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐννοεῖ αὐτοὺς ὁ ἀναγνώστης. Δρῶσι δὲ ἐν ὥρισμένη οὕτως εἰπεῖν ἀτμοσφαίρα, ἐντὸς τῆς ὁποίας αἰσθάνεσαι ὅτι εἶνε προσωρισμένοι, ἢ νὰ παραστήσῃ ἕκαστος τὸ πρόσωπον ὅπερ ἐκλήθη νὰ ἐμνηνεύσῃ, ἢ ν' ἀποθάνῃ. Οὐδόλως δὲ προτιθέμενοι ἐν τῇ συνοπτικῇ ταύτῃ βιογραφίᾳ, ἣν χάριν τῶν Ἑλλήνων ἀναγνώστων δηλοσιεύομεν, νὰ προσῶμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ, περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἅνω ἐκφρασθείσης ἰδέας, τούτεστι τῆς πιστῆς ἀπεικονίσεως τῶν χαρακτήρων, ὀλίγα παραδείγματα ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ παρατιθέμενοί, καὶ εἰς τὸν Σαίξπηρ τὸν λόγον παραδίδοντες:

« Σὲ παρατηρῶ ἀπὸ τίνος χρόνου, λέγει ὁ » Κάσσιος πρὸς τὸν Βρούτον, καὶ δὲν βλέπω » πλέον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὴν εὐμένειαν ἐ- » κείνην καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀγάπης ἃς ἄλ- » λοτε ἔβλεπον. Διὰ ψυχρῶς καὶ ὡς πάντη » ξένος φέρεσαι πρὸς τὸν ἀγαπῶντά σε φίλον.

« Ταράσσομαι ἀπὸ τίνος, ἀποκρίνεται ὁ » Βρούτος, ὑπὸ συγκρουσμένων αἰσθημάτων, ὑπὸ » σκέψεων ὅλως ἰδιῶν εἰς ἐμέ, αἵτινες ἀμαυροῦσι » πῶς τὴν συμπεριφορὰν μου· τοῦτο ὅμως δὲν » πρέπει νὰ λυπῇ τοὺς φίλους μου, οἵτινες διὰ » νὰ ἐξηγῶσι τὴν ἀδιαφορίαν μου, ἀνάγκη νὰ » λέγωσιν ὅτι ὁ ἀτυχὴς Βρούτος, παλαιῶν πρὸς » τὸν ἑαυτὸν του, λησμονεῖ νὰ ἐκδηλοῖ τὴν πρὸς » τοὺς ἄλλους ἀγάπην του».

Τὰ συγκρουόμενα δὲ ταῦτα αἰσθήματα, δι' ὧν ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτήρα τοῦ πρωταγωνιστοῦ τούτου τοῦ ἔργου, εἰσὶν ἡ μεταξὺ τῆς φιλίας καὶ τοῦ καθήκοντος πάλη. Δέον ν' ἐκλέξῃ τὸ ἕτερον μεταξὺ τῶν δύο. Τὸ καθήκον τοῦ πολίτου, ἡ φιλοπατρία, ἡ σωτηρία τῆς

πατρίδος, ἐπιτάσσουν αὐτῷ νὰ φονεύσῃ τὸν Κάισαρα· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀνθίσταται τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας, ἡ πρὸς τὸν Κάισαρα εἰλικρινὴς ἀγάπη του. Ἐντεῦθεν ἡ σύγκρουσις τῶν αἰσθημάτων, ἡ ταραχή, ἡ δυσθυμία, ἡ ἀϋπνία τοῦ Βρούτου.

« Ἀφ' ἧς στιγμῆς, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ Βρού- » τος, μὲ ἐξηρέθισεν ὁ Κάσσιος κατὰ τοῦ Καί- » σαρος, δὲν ἡδυνήθη πλεον νὰ κοιμηθῶ. Τὸ » μεταξὺ τῆς ἐκτελέσεως φοβερᾶς τίνος πρά- » ξεως καὶ τῆς πρώτης ὁρμῆς διάστημα, ὁ » μοιάζει πρὸς φάντασμα, ἢ φρικαλέον ὄνειρον. » Τότε τὸ μεγαλειόβολον τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἱ » ὕλικαὶ δυνάμεις συνέρχονται εἰς συμβούλιον, τὸ » δὲ ἐσωτερικὸν ἡμῶν, ὅμοιον πρὸς μικρὸν βασι- » λειον, διατελεῖ εἰς ἐπανάστασιν.

« Ἄν πρόκηται, λέγει πρὸς τὸν Κάσσιον, » περὶ τοῦ κοινῶ συμφέροντος, θές ἐνώπιόν μου » ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν τιμὴν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν θά- » νατον· θὰ θεωρήσω ἀμφοτέρω μετὰ τῆς αὐτῆς » ἀπαθείας, διότι, μὰ τοὺς θεοὺς, ἀγαπῶ τὸ ὄ- » νομα τῆς τιμῆς πλείοτερον, παρ' ὅσον φοβοῦμαι » τὸν θάνατον.

Ἀκούσας δὲ τοῦ Κασσίου ἐκθέσαντος τὰ κατὰ τὸν Κάισαρα καὶ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ ἀρχήν, προσθέτει:

« Θὰ σταθμίσω ὅσα εἶπες, καὶ θ' ἀκούσω μετ' » ὑπομονῆς ὅ,τι ἄλλο ἔχεις νὰ εἴπῃς· θὰ εὐρῶ δὲ » τὴν κατὰλληλον στιγμὴν ὅπως συζητήσωμεν » περὶ τῶν σοβαρῶν τούτων πραγμάτων. Ἐως » τότε ὅμως, ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχε κατὰ τοῦτ', » ὅτι ὁ Βρούτος θὰ προετίμα νὰ εἶνε χωρικός, » παρὰ νὰ καλῇται τέκνον τῆς Ῥώμης ὑπὸ τοῦς » βαρεῖς τούτους ὄρους οὐς λιθανῶς θὰ ἐπιβάλω- » σιν ἡμεῖς οἱ καιροί.

« Πρέπει νὰ φονευθῇ, λέγει ὁ ὑπὲρ πάν ἄλλο » ἀγαπῶν τὴν πατρίδα Βρούτος. Ὁ λόγος τῆς » πρὸς αὐτὸν ὀργῆς μου εἶνε ὁ τοῦ γενικοῦ συμ- » φέροντος. Ἐπιθυμῶ νὰ στεφθῇ, κατὰ πόσον δὲ » τοῦτο θέλει μεταβάλλει τὸν χαρακτήρα του, εἶνε » ζήτημα. Νὰ στεφθῇ, ἀλλὰ τότε ὁμολογῶ ὅτι » ὀπλίζομεν αὐτὸν μὲ κέντρον διὰ τοῦ ἰποίου » δύνανται νὰ βλάβῃ κατὰ βούλησιν. Ἡ κα- » τάχρησις τοῦ μεγαλείου συνίσταται εἰς τὸ ὅτι » ἀπομακρύνει τὸν ἑαυτὸν τῆς συνειδήσεως ἀπὸ » τῆς ἰσχύος· ἀληθῶς δ' εἰπεῖν, οὐδέποτε τὰ πάθη » τοῦ Κάισαρος ἐδέσποσαν τοῦ λογικοῦ του· ἀλλ' » ἡ πείρα διδάσκει ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη χρη- » σιμεύει εἰς τὴν νεαράν φιλοδοξίαν ὡς κλίμαξ, » πρὸς ἣν ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα ἐνόσω ἀ- » νναβαίνει. Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν, » στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ ἀτε- » νίζων πρὸς τὰ νέφη, περιφρονεῖ τὰς ταπεινάς » βαθμίδας δι' ὧν ἀνυψώθη· τοῦτ' αὐτὸ δύνα- » ται νὰ πράξῃ καὶ ὁ Κάισαρ· ὅθεν, ἄς προλάβω- » μεν αὐτὸν πρὶν ἢ τὸ καμῆν.

Πεισθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Κασσίου καὶ τῶν ἐξε-

ρεθιστικῶν γραμματίων ἅτινα ἐρρίφθησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἐπιτηδείου συνωμότη, νὰ συμμετάσχη τῆς συνωμοσίας, ἀναφωνεῖ : «Μὲ προσκαλοῦσι λοιπὸν νὰ ᾄδῃμι καὶ νὰ πατάξω ; Σοὶ δίδω τὴν ὑπόσχεσιν, ὦ Ρώμη, ἂν ἐπανόρθωσις εἶνε δυνατή, ὅτι ὁ πόθος σου θὰ ἐκπληρωθῇ ὑπὸ τοῦ Βρούτου.»

Ὅτε δὲ ὁ Κάσσιος προτείνει εἰς τοὺς συνωμώτας νὰ ὀρκισθῶσιν ὅτι θὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπόφασίν των, ὁ γενναῖος καὶ ὑπερήφανος Βρούτος ἐξανίσταται κατὰ τῆς προτάσεως λέγων :

« Μὴ, μὴ ὀρκον· ἂν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν ἢ σκυθρωπὴ ὄψις, ἂν αἱ ψυχικαὶ ἡμῶν ὁδοὶ καὶ τὰ σήμερον διαπραττόμενα ἀδικήματα, ἂν ταῦτα πάντα εἶνε λόγοι ἀνίσχυροι, τότε ἄς διαλυθῶμεν, καὶ ἄς ἀπέλθῃ ἐκαστος πρὸς τὴν ἀναπαυτικὴν κλίνην του· ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἀγέρωχον τυραννίαν νὰ προχωρῇ ἐλευθέρως, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ σειρά ἐκάστου νὰ κληρωθῇ καὶ νὰ πέσῃ. Ἄλλ' ἂν ταῦτα ἐνέχωσιν ἀρκετὸν πῦρ, καὶ εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, ὥστε νὰ ἀναφλέξωσι καὶ ἀνάνδρων στήθη, καὶ νὰ ἀθωακίσωσι δι' ἀνδρείας καὶ αὐτὴν τὴν μαλακὴν γυναικεῖαν ψυχὴν, τότε, ὦ συμπολίται, τίνας ἄλλου κέντρον ἔχομεν ἀνάγκην, παρὰ τὴν ἡμετέραν ἐπιβολὴν πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς πολιτείας ; Ποίας ἄλλης ἐγγυήσεως παρὰ τὴν τοῦ ἐχεμύθου Ρωμαίου, ὅστις, ἀφοῦ ἀπαξ ἔδωκε τὸν λόγον του, δὲν ἀνακαλεῖ αὐτόν ; Τίνος ἄλλου ὀρκου παρὰ τὴν διαβεβαίωσιν χρηστῶν ἀνδρῶν λεγόντων, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς ; Ἄς ὀρκίζωνται οἱ ἱερεῖς, οἱ ἀνάνδροι, οἱ πανούργοι καὶ τὰ ἄθλια ὄντα, ἅτινα ἀσμένως δέχονται τὰ ἀδικήματα· ἄς ὀρκίζωνται εἰς ἐπιχειρήσεις φύσεως ὑπόπτου, πάντες ἐκεῖνοι οἵτινες ἐμπνέουσι δυσπιστίαν· ἀλλὰ μὴ μολύνωμεν τὴν ἀκηλίδωτον ἀρετὴν τῆς ἡμετέρας ἐγχειρήσεως, οὐδὲ τὸ ἀδάμαστον θάρρος τοῦ ἡμετέρου φρονήματος, σκεπτόμενοι ὅτι ἡ νόμιμος ἡμῶν ἀπόφασις καὶ τὸ ἀποφασιστικὸν ἡμῶν θάρρος ἔχουσιν ἀνάγκην ὀρκου· διότι τὸ εὐγενὲς αἷμα ὅπερ ῥέει ἐν ταῖς φλεβίαις παντὸς Ρωμαίου νοθεύεται, ἂν κατ' ἐλάχιστον παρὰ τὴν οἰανδήποτε ἀπόφασιν.»

Ὁ εὐγενὲς Βρούτος ἐξανίσταται καὶ πάλιν κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ Κασσίου λέγοντος ὅτι πρέπει νὰ φονευθῇ καὶ ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Καίσαρος.

«Εἰς ἄκρον αἰμοχαρεῖς θὰ φανῶμεν, Γάϊε· Κάσσιε, λέγει ὁ Βρούτος, ἂν, ἀποκόψαντες τὴν κεφαλὴν, κατακερματίζωμεν καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὅπως τὸ μετὰ λυσσαλέον φόνον παραινέμενον ἄγριον μῖσος, διότι ὁ Ἀντώνιος, εἶνε μέλος τοῦ σώματος τοῦ Καίσαρος. Ὡμεν ἱεροθῶνται, ὦ Γάϊε, ἀλλ' ὅχι καὶ σφαγεῖς. Τὸ

»πνεῦμα τοῦ Καίσαρος πολεμοῦμεν πάντες· δὲν ὑπάρχει αἷμα ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ πνεύματι. Εἴθε νὰ ἡδυνάμεθα νὰ γίνωμεν κύριοι τοῦ πνεύματος τοῦ Καίσαρος, χωρὶς νὰ διαμελίσωμεν τὸν Καίσαρα ! Πλὴν φεῦ, πρέπει νὰ χυθῇ τὸ αἷμα τοῦ Καίσαρος ! Φονεύσωμεν αὐτόν μετὰ θάρρους καὶ ὄχι μετὰ λύσσης.

Ἀτάραχος δὲ προβαίνει εἰς τὸ ἔργον, φονεύων τὸν κάλλιστον φίλον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ρώμης.

Τίς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὁ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐννοῶν νὰ μολύνῃ δι' ὀρκου τὸ ἀδάμαστον θάρρος τοῦ φρονήματος του, δὲν θὰ προτιμήσῃ ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ἀτιμασθῇ ;

«Θὰ συναινέσῃς, ἂν ἡττηθῶμεν, λέγει αὐτῷ ὁ Κάσσιος, νὰ ἀχθῇς ἐν θριάμβῳ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Ρώμης ;

«Ὅχι, Κάσσιε, ὄχι, ἀποκρίνεται ὁ Βρούτος· «μὴ πιστεύσῃς ποτὲ, γενναῖε Κάσσιε, ὅτι ὁ Βρούτος θὰ ἀπαχθῇ δέσμιος εἰς τὴν Ρώμην· τὸ φρόνημά του εἶνε ὑπέρτερον.

«Οἱ ἐχθροὶ μᾶς ὤθησαν πρὸς τὴν ἄβυσσον, λέγει πρὸς τὸν Βολούμιον. Εἶνε προτιμότερον, νὰ ριφθῶμεν ἡμεῖς εἰς αὐτήν, παρὰ νὰ περιμένωμεν νὰ μᾶς ρίψωσιν ἐκεῖνοι.»

Παρακαλεῖ δὲ τὸν Στράτωνα νὰ κρατήσῃ τὸ ξίφος του, ἵνα πέσῃ ἐπ' αὐτὸ ἀποφεύγων οὕτω τὸ αἶσχος τῆς αἰχμαλωσίας.

Ἡ ὀλεθρία αὕτη ἡμέρα, Στράτων, θὰ μὲ ὀδοξάσῃ πλείότερον, παρ' ὅσον τὸν Ὀκτάβιον καὶ Ἀντώνιον ὁ ἀτιμος οὗτος θρίαμβος : Πίπτων δὲ ἐπὶ τὸ ξίφος λέγει· «Πραῦνθτι τῶρα ὦ Καῖσαρ, οὐδὲ τὸ ἡμισυ τῆς προθυμίας ἐνδίδω φονεύων σε, μεθ' ἧς φονεύω ἐμαυτόν.»

Τὸ τέλος τοῦτο μαντεύει ὁ ἀναγνώστης, θεωρῶν αὐτὸ ὡς φυσικὴν συνέπειαν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, δὲν ἐδίστασε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν λαόν· «Ἡθέλατε προτιμήσει ὁ μὲν Καῖσαρ νὰ ζῇ, πάντες δ' ἡμεῖς ν' ἀποθάνωμεν δούλοι, παρὰ νὰ ἴδῃτε τὸν Καίσαρα νεκρόν, ἑαυτοὺς δὲ ἐλευθέρους ; Ὁ Καῖσαρ μὲ ἡγάπα, καὶ τὸν ἠθηνῶν, ἦτο εὐτυχής, καὶ χαίρω ἦτο ἀνδρείος καὶ τὸν τιμῶ· ἀλλ' ἦτο τυραννικός, καὶ τὸν ἐφόνευσα. Δάκρυα εἰς τὴν ἀγάπην του, χαρὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν του, τιμὴ εἰς τὴν ἀνδρείαν του, καὶ θάνατος εἰς τὴν τυραννίδα του.»

Πάντες οἱ συνωμῶται, λέγει ὁ Ἀντώνιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βρούτου, ἐπράξαν ὅ,τι ἐπράξαν ἐκ μίσους πρὸς τὸν Καίσαρα. Μόνος αὐτὸς, ὑπὸ εὐγενοῦς αἰσθήματος ἐμπνεόμενος, καὶ πρὸς τὸ κοινὸν ἀποβλέπων συμφέρον, συνετάχθη μετὰ τῶν ἄλλων. Ὁ βίος του ἦτο γαλήνιος, τὰ δὲ στοιχεῖα ἦσαν τόσον ἁρμονικῶς συγκεκερασμένα ἐν αὐτῷ, ὥστε ἡ Φύσις ἡδύ-

νατο νὰ ἀναστῇ καὶ νὰ κηρύξῃ πρὸς τὸν κόσμον ἅπαντα: ἰδοὺ ἄνθρωπος.

Ἀπαρμιλλῶς δὲ ζωγραφίζεται ὑπὸ τοῦ μεγάλου Σαίξπηρ ὁ δημαγωγικὸς χαρακτήρ τοῦ Ἀντωνίου, οὕτως οἱ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Καίσαρος ἐκφωνηθέντες λόγοι θὰ μένωσιν ἀθάνατοι.

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Καίσαρος, ὁ Βρούτος ἐκθέτει εἰς τὸν λαὸν τοὺς λόγους οὔτινες παρεκίνησαν τοὺς συνωμώτας νὰ φονεύσωσι αὐτόν. Περιβαίνων δὲ τὸν λόγον προσθέτει τὰ ἐξῆς: «Ὅπως ἐφόνευσα τὸν καλλίστον φίλον μου πρὸς τὸ καλὸν τῆς Ρώμης, οὕτω φυλάττω καὶ δι' ἐμαυτὸν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο, ἂν ποτε ἡ πατρις ἀπαιτήσῃ τὸν θάνατόν μου».

Ὁ δὲ λαὸς ὃν συνεκίνησεν ὁ Βρούτος, ἀναφωνεῖ ἐν χαρᾷ καὶ ἀλαλαγμῷ: Ζήτω ὁ Βρούτος. «Ἄς τοῦ ἐγείρωμεν ἀνδριάντα πλησίον τῶν προγόνων του. Ἄς γίνῃ Καίσαρ. Ἄς τὸν συννοδύσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν του μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ ζητωκραυγὰς».

Μετ' ὀλίγον ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ βῆμα ὁ Ἀντώνιος, ὅστις τῇ ἀδείᾳ τοῦ Βρούτου ἐκφωνεῖ ἐνώπιον τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ, τὸν ἀκόλουθον λόγον. Ἡ θέσις του εἶνε δεινὴ· φοβεῖται μὴ κατακερματισθῇ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅστις ἀνευφημεῖ ὑπὲρ τοῦ Βρούτου· ἀλλὰ ὁ ἐμπειρὸς δημαγωγός, γινώσκων τὴν φύσιν καὶ τὸ εὐμετάβολον τοῦ λαοῦ, ἄρχεται τοῦ λόγου ὡς ἀκολούθως:

«Φίλοι Ρωμαῖοι, συμπολῖται, ἀκούσατέ μου. Ἐρχομαι ὅπως ἐνταφιάσω τὸν Καίσαρα, ὅχι νὰ ἐγκωμιάσω αὐτόν. Τὰ μὲν κακὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἐπιζῶσι, τὰ δὲ καλὰ θάπτονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ τὰ ὅσα αὐτῶν. Ἐστὼ αὖτε καὶ τοῦ Καίσαρος ἡ τύχη. Ὁ εὐγενὴς Βρούτος σὰς εἶπεν ὅτι ὁ Καίσαρ ἦτο τυραννικός. Ἄν τοῦτο ἦτο ἀληθές, μέγα τὸ ἁμάρτημα, καὶ ἀκριβὴ τὸ ἐπλήρωσεν ὁ Καίσαρ. Ἐνταῦθα τῇ ἀδείᾳ τοῦ Βρούτου, καὶ τῶν ἄλλων—διότι ὁ Βρούτος καὶ πάντες οἱ ἄλλοι εἶνε ἄνθρωποι ἀξιότιμοι—ἦλθον ὅπως ἐκφωνήσω τὸν ἐπικηδεῖον λόγον τοῦ Καίσαρος. Ἦτο φίλος μου, πιστὸς καὶ δίκαιος πρὸς ἐμέ. Ἀλλὰ ὁ Βρούτος λέγει ὅτι ἦτο τυραννικός, καὶ ὁ Βρούτος εἶνε ἄνθρωπος ἀξιότιμος. Ὡδήγησεν εἰς τὴν Ρώμην πλῆθος αἰχμαλώτων, ὧν τὰ λῦτα κατεπλούτισαν τὰ δημόσια ταμεῖα. Ἦτο τάχα τοῦτο ἀπόδειξις τοῦ τυραννικοῦ χαρακτήρος τοῦ Καίσαρος; Ὅτε οἱ πτωχοὶ ἐστέναζον, ὁ Καίσαρ ἔκλαιε. Τοῦ τυράννου ὁ χαρακτήρ ἔχει σκληρότερα συστατικά. Καὶ ὁμως ὁ Βρούτος λέγει ὅτι ἦτο τυραννικός, καὶ ὁ Βρούτος εἶνε ἄνθρωπος ἀξιότιμος. Εἶδετε πάντες ὅτι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν λυκαίων, τῷ προσήνεγκα τρεῖς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ τρεῖς τῷ ἀπέκρουσε. Τυράννου χαρακτηριστικὸν ἦτο τοῦτο; Καὶ ὁμως ὁ Βρούτος λέγει ὅτι ἦτο τυραννικός, καὶ ὁ Βρούτος εἶνε

βεβαίως ἄνθρωπος ἀξιότιμος. Δὲν ὁμιλῶ διὰ νὰ ἀνασκευάσω τὰ ὑπὸ τοῦ Βρούτου λεχθέντα. Ἦλθον ἐδῶ ἵνα εἶπω ὅσα ἤξεύρω. Σεῖς πάντες τὸν ἠγάπησατε καὶ ὅχι ἄνευ λόγου. Τίς λόγος σὰς ἀποτρέπει νὰ θρηνήσητε αὐτόν; Ὡ Κρίσις! κατέφυγες εἰς τὰ κτήνη, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπώλεσαν τὸ λογικόν. Συγχωρήσατέ μοι ἡ καρδιά μου εἶνε ἐν τῷ φερέτρῳ ἐκεῖ, μετὰ τοῦ Καίσαρος, καὶ πρέπει νὰ διακόψω τὸν λόγον ἕως ὅτου πέπνελθῃ πρὸς ἐμέ.

Ὁ λαὸς ἤχισεν ἤδη νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ συμπαθῇ ὑπὲρ τοῦ Καίσαρος, διότι κατὰ τὴν ἐντεχνον ἐκείνην διακοπὴν τοῦ λόγου τοῦ Ἀντωνίου ἐκφέρει τὰς ἀκολουθοῦσας κρίσεις:

«Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχει πολὺ δίκαιον εἰς ὅσα εἶπε.—Ἄν ἐξετάσης καλὰ τὸ πρᾶγμα, ἡδίκησαν πολὺ τὸν Καίσαρα. —Ἀλήθεια, φοβοῦμαι ὅτι ἡδίκησαν πολὺ τὸν Καίσαρα.—Ἦκουσε τί εἶπε; δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα. Λοιπὸν εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν ἦτο τυραννικός;» Ὁ Ἀντώνιος ἐξακολουθεῖ:

«Χθὲς ἀκόμη μία λέξις τοῦ Καίσαρος ἠδύνατο νὰ κατισχύσῃ τῆς οἰκουμένης ὅλης· τώρα κεῖται νεκρός, καὶ ὁ ποταπώτατος τῶν ἀνθρώπων δὲν καταδέχεται νὰ τιμῇσιν αὐτόν. Ἐάν, ὦ φίλοι, ἤμην διατεθειμένος νὰ ἐρεθίσω τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν σας εἰς μανίαν καὶ ἐπανάστασιν, ἤθελον ἀδικήσῃ τὸν Βρούτον, ἤθελον ἀδικήσῃ τὸν Κάσσιον, οὔτινες, τὸ ἤξεύρετε ὅλοι, εἶνε ἄνθρωποι ἀξιότιμοι. Δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀδικήσω. Προτιμῶ νὰ ἀδικήσω τὸν νεκρόν, ν' ἀδικήσω ἐμὲ αὐτόν καὶ ἡμᾶς, παρὰ νὰ ἀδικήσω ἄνδρες τόσον ἀξιότιμους. Ἀλλ' οἰδοὺ ἐν ἔγγραφον μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ Καίσαρος· τὸ εὔρον εἰς τὸ γραφεῖόν του, εἶνε ἡ διαθήκη του. Ἄν ὁ λαὸς ἤκουεν αὐτὴν τὴν διαθήκην,—τὴν ὁποίαν, μὲ συγχωρεῖτε, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἀναγνώσω—ὅλοι ἤθελον τρέξει νὰ φιλήσουν τὰς πληγὰς τοῦ Καίσαρος, νὰ βάψουν τὰ μανδήλιά των εἰς τὸ αἷμά του, καὶ ὡς ἐνθύμημα νὰ ζητήσουν μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του, τὴν ὁποίαν ἀποθνήσκοντες θὰ ἀφῇνον διὰ τῆς διαθήκης των ὡς πολῦτιμον κληροδότημα εἰς τὰ τέκνα των.

«Θέλομεν ν' ἀκούσωμεν τὴν διαθήκην ἀναφωνοῦσιν οἱ πολῖται! Διάβασε τὴν διαθήκην, Ἀντώνιε». Ἀλλ' ὁ δεινὸς δημαγωγὸς ἀποφεύγει σκοπίμως τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἵνα πλειότερον ἐρεθίσῃ τὸν λαόν, πρὸς ὃν λέγει:

«Ἵπομονή, φίλοι μου· δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀναγνώσω. Δὲν πρέπει νὰ μάθητε πόσον σὰς ἠγάπα ὁ Καίσαρ. Δὲν εἰσθε οὔτε ἀπὸ δρῶν οὔτε ἀπὸ πέτρων, εἰσθε ἄνθρωποι καὶ ὡς ἄνθρωποι θὰ παροργισθῇτε καὶ θὰ γίνητε μαρνιόδεις, ἀκούοντες τὴν διαθήκην τοῦ Καίσαρος. Δὲν εἶνε καλὸν νὰ μάθητε, ὅτι εἰσθε

»οὶ κληρονόμοι του διότι, ἂν τὸ ἐμανθάνετε, ὦ! τί ἤθελε γίνει!

»Τὴν διαθήκην! Θέλομεν ν' ἀκούσωμεν τὴν διαθήκην, ἀναφωνοῦσι καὶ πάλιν οἱ πολῖται.

»Ὑπομονή, ἐπαναλαμβάνει ὁ πανοῦργος Ἀντώνιος. Θὰ ἔχητε ὀλίγην ὑπομονήν; Θὰ ἡσυ-
»χάσητε ὀλίγον; Παραπολὺ ἔσπευσα νὰ σὰς ὁ-
»μιλήσω περὶ τῆς διαθήκης. Φοβοῦμαι ὅτι ἀ-
»δικῶ τοὺς ἀξιολύτους ἀνδρας ὧν τὰ ἐγγχειρίδια ἐπλη-
»σαν τὸν Καίσαρα.»

Τόσον δὲ ἐξοργίζουσι τοὺς πολίτας αἱ ὑπὸ τοῦ δεξιῦ δημαγωγοῦ τεχνέντως λίαν ἐκφρα-
σθεῖσαι αὐταὶ λέξεις ἀξιολύτους ἀνδρας, ὥ-
στε ἐξαλλος ἀπὸ ὀργῆν ἀνακραζει:

»Εἶνε προδόται, ἀκούς ἀξιότιμοι!

»Εἶνε κακοῦργοι, δολοφόνοι! Τὴν διαθήκην, τὴν διαθήκην!

»Θέλετε λοιπὸν, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀντώνιος, νὰ
»μὲ ἀναγκάσητε νὰ ἀναγνώσω τὴν διαθήκην;
»Τότε πλησιάσατε, κάμετε κύκλον περὶ τὸν
»νεκρὸν τοῦ Καίσαρος, καὶ ἀφήσατέ με νὰ σὰς
»δειξῶ ἐκεῖνον ὅστις ἔκαμε τὴν διαθήκην.

Ὁ Ἀντώνιος κατέρχεται τοῦ βήματος, πλη-
σιάζει πρὸς τὸ φέρετρον, οἱ δὲ πολῖται ἴστανται
περὶ αὐτόν.

Ἀποφεύγων δὲ καὶ πάλιν μετὰ δεξιότητος
τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἀποτείνεται πρὸς
τοὺς πολίτας λέγων:

»Ἄν ἔχητε δακρυά, ἐτοιμάσθητε νὰ τὰ χύ-
»σητε τώρα. Γνωρίζετε ὅλοι τὸν χιτῶνα τοῦτον.
»Ἐνθυμοῦμαι πότε τὸν ἐφόρεσε διὰ πρώτην φο-
»ρὰν ὁ Καῖσαρ· ἦτο ἐσπέρα τῆς ἀνοιξέως, εἰς
»τὴν σκηνὴν του· τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνίκησε
»τοὺς Νερβίους. Κυττάζετε, ἐδῶ ἐνέπηξε τὸ
»ἐγγχειρίδιόν του ὁ Κάσσιος· ἰδέτε τί ρήγμα ἔ-
»καμεν ὁ φθονερὸς Κάσκιος· ἐδῶ τὸν ἐπληξεν ὁ
»φιρίτατος Βρούτος, καὶ ὅτε ἀνέσυρε τὴν κατη-
»ραμένην λεπίδα του, τὸ αἷμα τοῦ Καίσαρος
»τὸν ἠκολούθησε, ἐχύθη ἐξῶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ
»οὕτως εἰπεῖν, ἂν τῷ ὄντι ὁ Βρούτος ἦτο ἐκεῖ-
»νος ὅστις ἐπληξεν αὐτὸν τόσον σκληρῶς, διότι
»ὅπως γνωρίζετε, ὁ Βρούτος ἦτο ὁ ἄγγελος τοῦ
»Καίσαρος. Κρίνατε σεῖς, ὦ θεοί, πόσον περιπα-
»θῶς τὸν ἠγάπα. Τὸ τραῦμα τοῦτο ἦτο τὸ
»σκληρότατον πάντων, διότι εὐθύς ὡς ὁμεγάθυ-
»μος Καῖσαρ εἶδε τὸν Βρούτον πληττόντα αὐ-
»τόν, ἡ ἀχαριστία, ἰσχυροτέρα τοῦ βραχίονος
»τοῦ προδότου, τὸν κατέβαλε· τότε ἐρράγη ἡ
»μεγάλῃ αὐτοῦ καρδιά, καὶ καλύψας τὸ πρό-
»σωπον διὰ τοῦ χιτῶνος παρ' αὐτῇ τῇ βάσει
»τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Πομπηίου ἐξ οὗ ἔρρεε δι-
»αρκῶς αἷμα, κατέπεσε. Ὅποια πτώσις, ὦ
»συμπολίται μου! Τότε καὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς καὶ
»πάντες ἐπέσομεν, ἐνῶ ἐθρίαμβευεν ἡ αἷμα-
»τόφυρτος προδοσία. Ἄ! κλαίετε τώρα, καὶ
»παρατηρῶ ὅτι σὰς συνεκίνησεν ὁ οἶκτος. Εἶνε

»εὐγενῆ τὰ δακρυά ταῦτα. Ἀγαθαὶ ψυχαί. Πῶς
»κλαίετε ἐνῶ μόνον τὸν καθημαχμένον χιτῶνα
»τοῦ Καίσαρος βλέπετε; Ἐδῶ ἐδῶ κυττάζετε,
»ἐδῶ εἶνε ὁ ἴδιος παραμειομορφωμένος ἀπὸ τοὺς
»προδότας.

Ὁ λαὸς δὲν κατέχει πλέον ἑαυτὸν, πάντες
φωναζοῦσι:

«ὦ ἀποφράς ἡμέρα. ὦ γενναῖε Καῖσαρ! Οἱ
προδόται, οἱ κακοῦργοι! Ἐκδίκησιν, ἐκδίκησιν!
Νὰ τοὺς φονεύσωμεν! νὰ τοὺς καύσωμεν! νὰ
τοὺς κατακερματίσωμεν! Κανεῖς νὰ μὴ ζήσῃ
ἀπὸ τοὺς προδότας!

«Σταθῆτε, λέγει ὁ δεινὸς δημαγωγός, ὁ τὸ
θυμόμετρον οὕτως εἰπεῖν τοῦ λαοῦ κρατῶν
Ἀντώνιος.

«Φίλοι μου, καλοὶ μου φίλοι, μὴ ἐξοργίζεσθε
»καὶ μὴ ἐξανίσταθε τόσον βιαίως. Οἱ ἐνεργή-
»σαντες τὴν πρᾶξιν ταύτην εἶνε ἄνδρες ἀξιότι-
»μοι. Δὲν ἤξεύρω ποῖοι προσωπικοὶ λόγοι παρε-
»κίνησαν αὐτοὺς νὰ τὸ πράξωσι· εἶνε ἄνθρωποι
»φρόνιμοι καὶ ἀξιότιμοι, καὶ βεβαίως θὰ ἀπολο-
»γῇ πρὸς ὑμᾶς! Δὲν ἐρχομαι φίλοι μου, νὰ
»σὰς ἐξαπατήσω συγκινῶν τὰς καρδίας σας.
»Δὲν εἶμαι ρήτωρ ὅπως ὁ Βρούτος, ἀλλὰ ὅπως
»ὅλοι μὲ γνωρίζετε, ἄνθρωπος εἰλικρινὴς καὶ ἀ-
»πλοῦς, ὅστις ἀγαπᾷ τὸν φίλον του· καὶ τοῦτο
»ἤξεύρουσι πολὺ καλὰ ἐκεῖνοι οἵτινες μοὶ ἐπέ-
»τρεψαν νὰ ἐκφωνήσω δημοσίᾳ τὸν ἐπικηδεῖόν
»του, διότι δὲν ἔχω οὔτε πνεῦμα, οὔτε ρητορι-
»κὴν ἱκανότητα, οὔτε ἀπαγγελίαν, οὔτε δύνα-
»μιν λόγου, ὅπως συγκινήσω τὸν κόσμον. Ὅμιλῶ
»καθαρὰ! Σὰς λέγω ὅτι καὶ σεῖς ἤξεύρετε, σὰς
»δεικνύω τὰ τραῦματά τοῦ ἀγαπητοῦ Καίσα-
»ρος, τὰ βωβὰ, τὰ βωβὰ ταῦτα στόματα, καὶ
»τὰ ἀφίνα νὰ ὁμιλήσωσιν ἄντ' ἐμοῦ. Ἄλλ' ἐάν
»ἐγὼ ἤμην Βρούτος, καὶ ὁ Βρούτος Ἀντώνιος,
»ὁ Ἀντώνιος οὗτος ἤθελεν ἀναστατώσει τὰς
»ψυχὰς σας, ἤθελε δώσει εἰς ἕκαστον τραῦμα
»τοῦ Καίσαρος φωνὴν τοιαύτην, ὥστε νὰ τα-
»ράξῃ καὶ τὰς πέτρας τῆς Ρώμης, καὶ νὰ κινήσῃ
αὐτάς εἰς ἐπανάστασιν».

Ἡ φλόξ ἤναψεν, αἱ ψυχαὶ τοῦ λαοῦ πράγ-
ματι ἀναστατώθησαν, διότι πάντες ἀναφωνοῦσι
μανιωδῶς:

«Νὰ ἐπαναστατήσωμεν! Νὰ καύσωμεν τὴν
οἰκίαν τοῦ Βρούτου!» Ἀλλὰ ὁ Ἀντώνιος ἀνα-
χαιτίζει τὴν ὁρμὴν αὐτῶν λέγων:

ὦ φίλοι! δὲν ἤξεύρετε τί πηγαίνετε νὰ κά-
μῃτε. Διὰ τί ὁ Καῖσαρ εἶνε ἄξιος τῆς ἀγάπης
σας; Φεῦ! δὲν τὸ ἤξεύρετε, πρέπει νὰ σὰς τὸ
εἴπω. Ἐλησμονήσατε τὴν διαθήκην περὶ τῆς
ὁποίας σὰς ὁμίλησα».

Ὅτε δὲ ὁ λαὸς ἔμαθεν ὅτι ὁ Καῖσαρ κληρο-
δοτεῖ εἰς αὐτὸν τοὺς παραδείους καὶ τὰς ἰδιαί-
τέρας δενδροφυτείας του, καὶ ὅτι ἀφίνει εἰς ἑ-
κάστον πολίτην Ρωμαῖον, ἐβδομήκοντα πέντε

δραχμὰς, ἡ ὀργή του ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ἀ-
νασπα βάθρα, θρανία, παράθυρα καὶ ζητεῖ πῦρ
ἵνα καύσῃ τοὺς συνωμότες.

«Τώρα ἄς ἐνεργήσῃ· Ἐλαβε φορὰν ὁ Ὁλε-
θρος», λέγει ὁ φοβερός δημαγωγός βλέπων τὸ
μαινόμενον πλῆθος.

(Ἐπεται συνέχεια).

MIX. N. ΔΑΜΠΡΑΛΗΣ

Εἰς τῶν ἐν Ἀζοφικῇ συνδρομητῶν τῆς «Ἑστίας» ὁ
κ. Α. Ο. Λυκιαρδόπουλος ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ κατωτέρω
περὶ τῆς ιδρύσεως τῆς ἐν Ταϊγανίῳ Ἑλληνικῆς Ἐκκλη-
σίας, ἅτινα ὡς ἐνέχοντα ἱστορικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν
ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἑλληνικὴν ἀποικίαν καταχωρίζομεν
ἐνταῦθα, χάριν μάλιστα τῶν ἐν Ῥωσσίᾳ συνδρομητῶν
τῆς «Ἑστίας». Ἡ βραχεῖα αὕτη ἔκθεσις μετεφράσθη
ἐκ Ῥωσσικοῦ συγγράμματος, περιέχοντος ἱστορικὰς καὶ
στατιστικὰς εἰδήσεις περὶ τῆς Ἐπισκοπῆς Αἰ-
κατερινოსλάβ, τῆς πρώην Σλαβονίου καὶ Χερσῶνος.

Σ. τ. Δ.

Η ΕΝ ΤΑΪΓΑΝΙΩ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τίνι τρόπῳ ἐσχηματίσθη ἐν Ταϊγανίῳ ἰδιαι-
τέρα ἀνεξάρτητος ἐνορία, καὶ πῶς καὶ πότε ὡ-
κοδομήθη ἡ πρώτη ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων
Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἑλληνικῇ Ἐκκλη-
σίᾳ, περὶ τούτων εὐρίσκομεν ἐν τοῖς ἀρχείοις
τοῦ ἐπισκοπείου τῆς Αἰκατερινოსλάβης ἀρκούν-
τως λεπτομερεῖς καὶ πιστὰς εἰδήσεις, τὰς ὁποίας
παραθέτομεν ἐνταῦθα.

Τὸ Ταϊγάνιον ἦτο πρὸ πολλοῦ ἤδη γνωστὸν
εἰς πολλοὺς Ἕλληνας βιομηχάνους ὡς πόλις
καταλλήλος πρὸς ἐμπορείαν. Ἦδη ἀπὸ τοῦ
1770 συχνότερον, καὶ πολυπληθέστεροι ἤρχισαν
νὰ ἐπισκέπτονται τὸ Ταϊγάνιον δι' ἐμπορικὰς
τῶν ὑποθέσεις Ἕλληνες, ἐμποροὶ τε καὶ βιομηχά-
νοι, ἐργοστασιάρχαι καὶ τεχνῖται· καὶ οἱ μὲν
τούτων ἐνεδήμουν ἀπλῶς ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἄλ-
λοι δὲ ἐξελέξαντο αὐτὸ ὀριστικὴν διαμονὴν
τῶν.

Διαταγῇ τοῦ φρουράρχου Ταϊγανίου τὸ 1773
παρεχωρήθη, ἐκτὸς τοῦ φρουρίου, κατὰ τὰ πρό-
θυρα τῆς πόλεως, ἰδιαιτέρον τμήμα δι' ὅλους
τοὺς Ἕλληνας, τοὺς τε πρὸς ὧραν ἐνδημοῦντας,
καὶ τοὺς ὀριστικῶς ἐγκαταστάντας, ὅπου συνήκ-
σαν καὶ ἡ Κυβερνητικὴ ἀδεία κατὰ τὸ 1776
ἐκ 200 ψυχῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐλθοῦσα
Ἑλληνο-Ἀλβανικὴ φάλαγξ, καὶ οἱ λοιποὶ πο-
λυπληθεῖς Ἕλληνες, οἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ
ἔτους τούτου ἐλθόντες. Πρὸς ἱκανοποίησιν δὲ
τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν καὶ ἐκπλήρωσιν
τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων ὅλων τῶν ἐν
Ταϊγανίῳ καὶ τοῖς περὶ τὴν Ἐπετράπη
τῷ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Ἑλληνι ἱερομονάχῳ
Γερασίμῳ Μπέλῳ νὰ ἱεουργῇ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ

Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ κατὰ σειρὰν μὲ τοὺς
ἐντοπίους ἱερεῖς.

Κατὰ τὸ 1778 ὅμως ἐπισκεφθεὶς τὸ Ταϊγά-
νιον ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σλαβονίου
καὶ Χερσῶνος Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, καὶ ἰδὼν
αὐτὸς μαθὼν δὲ καὶ παρ' ἄλλων ὅτι ὁ Γεράσι-
μος οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν κλήσιν καὶ
τὸν προορισμὸν του, διώρισε μὲν τοῖς Ἕλλησι
κατὰ τὴν κοινὴν πάντων τούτων ἐπιθυμίαν ἑ-
τερον Ἕλληνα ἱερομόναχον, τὸν Ἐπιφάνιον,
προέτρεψε δ' αὐτοὺς θερμῶς νὰ οἰκοδομήσουν
ἰδίαν Ἐκκλησίαν ἀποτελοῦντες ἀνεξάρτητον
ἐνορίαν.

Ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν
προτροπῶν τοῦ Εὐγενίου, οἱ ἐν Ταϊγανίῳ Ἕλ-
ληνες ἐξελέξαντο ἐπιτρόπους, ἄνδρας ἀξιότι-
μους, οἷς ἐνετείλαντο νὰ ἐνεργήσωσι τὰ δέ-
οντα περὶ τῆς οἰκοδομῆς Ἑλληνικοῦ Ναοῦ ἐν
Ταϊγανίῳ. Οἱ δὲ παρὰ τῆς κοινότητος ἐκλε-
χθέντες πρὸ πάντων παρεκάλεσαν τὴν ἀρχὴν
νὰ παραχωρήσῃ τοῖς Ἕλλησιν ἐντὸς τῆς πό-
λεως ἄλλο, καταλληλότερον τμήμα, πρὸς κα-
τοιικίαν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ ὀρίσῃ καὶ τὸν διὰ
τὸν ναὸν τόπον. Τυχόντες δὲ τοῦ ποθομένου,
καὶ ἐγκαταστάντες ἐν τῷ παραχωρηθέντι τμή-
ματι, οἱ Ἕλληνες, ὅλην αὐτῶν τὴν προσοχὴν
ἐπέστησαν ἐπὶ τῆς ἀνιδρύσεως τοῦ ναοῦ. Πρὸς
τὸν σκοπὸν δὲ τούτου τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1780,
οἱ ἐξῆς Ἕλληνες ἐμποροὶ, παραστάντες ἐνώπιον
τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου
τοῦ Θεοτόκη, ἦτοι Γεώργιος Τριαντάφυλλος,
Δημήτριος Πηνιατόρος, Γεώργιος Γουνᾶς, Ἀνα-
στάσιος Βούλγαρις, Δημήτριος Παλαμάρης, Ἐμ-
μανουὴλ Κοκκινάκης, Πλοίαρχος Γεώργιος Οἰ-
νόμος, Παναγιώτης Σμύρλας, Γεώργιος Κρα-
νιώτης, Ἰωάννης Ρωσσέτης καὶ Παναγιώτης
Ἀσλάνης, ἐπέδωκαν τῇ Α. Π. ἐξ ὀνόματος πά-
σης τῆς κοινότητος ἀναφορὰν ἐν ἣ ἔγραφον·
Ἐπειδὴ, ὡς μὴ εἰδήμονες τῆς Ῥωσσικῆς γλώσ-
σης, δὲν ἐννοοῦμεν τὰς ὑπὸ τῶν Ῥώσων ἱερῶν
τελουμένας ἱεράς ἀκολουθίας, ἐκρίναμεν ἀπα-
ραίτητον νὰ οἰκοδομήσωμεν ἰδίαν Ἐκκλησίαν,
ὅπως τελοῦνται ἐν αὐτῇ αἱ ἱερὰ τελεταὶ ἐν
τῇ μητρικῇ ἡμῶν γλώσσῃ, πρὸς πνευματικὴν
παρηγορίαν ὅλων ἡμῶν, τῶν ἐκ διαφόρων τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου μερῶν ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν, Μη-
τρικὴν καὶ Ἐλεῆμονα προστασίαν τῆς Αὐτο-
κρατείας πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν προσφυγόντων
ἐν Ταϊγανίῳ, ὅπου καὶ ἄλλο, καταλληλότερον
οὐ τινος πρότερον κατείχομεν μέρος, πρὸς ἐμ-
πορίαν ἐδόθη ἡμῖν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μετοικησαν-
τες, ἀπεφασίσσαμεν νὰ ἀνεγείρωμεν καὶ τὴν Ἐκ-
κλησίαν. Ὅθεν ἐξελεξάμεθα πρὸς τὸν σκοπὸν
τούτου ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ὁκτὼ ἄνδρας θεοσε-
βεῖς καὶ ἱκανοὺς, ἀναλαβόντας τὴν φροντίδα
ταύτην, ἐκ μὲν τῶν ἐγκατοίκων τοὺς ἐξῆς· Ἰω-